

Outsourcing w Polsce

Warszawa 2013

Spis treści

Kilka słów o outsourcingu w Polsce	3
Gdy wyciekną dane osobowe.....	5
O outsourcingu pracowniczym.....	8
Regulowany outsourcing w instytucjach finansowych.....	9
Na co należy zwrócić uwagę w outsourcingu usług księgowych?	13
Zwolnienie z VAT w branży finansowej a usługi outsourcingowe	17
Element outsourcingu w klasyfikacji transakcji zbycia składników majątku	19
Dodatkowe zabezpieczenia udzielane przez osoby trzecie w kontraktach budowlanych w Polsce	22
Jak możemy pomóc?	24
O kancelarii	26

Kilka słów o outsourcingu w Polsce

Danuta Pajewska

W świecie coraz większych przedsięwzięć gospodarczych i konieczności racjonalnego zarządzania nimi nie wszystko trzeba robić własnymi siłami. Trzeba jednak wiedzieć, na co zwrócić uwagę i jak się zabezpieczyć, żeby outsourcing, zamiast ograniczyć koszty, sam nie stał się ich źródłem.

Ideą outsourcingu jest korzystanie przy prowadzeniu przedsiębiorstwa z zasobów zewnętrznych. Duże podmioty gospodarcze, a także grupy kapitałowe coraz większą uwagę zwracają na efektywność i koszty funkcjonowania. Takie czynności jak obsługa kadr, płace, zakupy czy IT, a w przypadku instytucji finansowych funkcje tzw. *back office*, są czasami niepotrzebnie dublowane w grupie kapitałowej bądź generują większe koszty, niż gdyby były realizowane przez zewnętrzny specjalistyczny podmiot.

Na usługi outsourcingowe należy spojrzeć z trzech różnych perspektyw. Pierwsza to możliwość korzystania z outsourcingu przez instytucje regulowane i rodzaj czynności, które mogą być przez nie zlecane na zewnątrz. W zakresie korzystania z usług zewnętrznych przez banki, firmy inwestycyjne i instytucje płatnicze mamy specjalne regulacje prawne. W przypadku pozostałych firm nie istnieją szczególne regulacje, choć ważne jest, by bazując na obowiązujących przepisach wybrać te, które pozwolą w optymalny sposób skorzystać z efektów outsourcingu.

Druga dotyczy firm wykonujących usługi będące przedmiotem outsourcingu

(insourcerów). Należy zwrócić uwagę, do jakiego stopnia istnieje dowolność prawna świadczenia takich usług, jakie podmioty mogą je świadczyć i jakie wymogi powinny one spełniać. Istnieją bowiem kategorie usług (np. prowadzenie ksiąg rachunkowych), które wymagają posiadania określonych uprawnień.

Trzeci obszar zagadnień, jaki powinien być wzięty pod uwagę, to korporacyjny aspekt outsourcingu w grupach kapitałowych. Jeśli w grupie utworzymy spółkę, która będzie centralnie świadczyła usługi, organizowała zakupy i podejmowała decyzje w tym zakresie, to może pojawić się ryzyko naruszenia uprawnień korporacyjnych władz spółek z grupy, które jako samodzielny podmiot będą osobiście odpowiadać za skutki decyzji, na które mogą nie mieć wpływu. Aby zapewnić komfort spółkom z grupy, należy odpowiednio uregulować zasady korzystania z usług wspólnych, w szczególności uregulować tryb konsultacyjny podejmowania decyzji, tak aby zarządy spółek nie zostały pozbawione przypisanych im uprawnień i obowiązków decyzyjnych, co wiąże się z ich odpowiedzialnością korporacyjną.

W ostatnich latach Polska stała się bardzo atrakcyjną lokalizacją dla centrów outsourcingowych z uwagi na dostęp do wykształconych kadr, możliwość korzystania z pomocy publicznej, relatywnie niskie koszty centrum i dostępność bazy biurowej. Wśród firm zagranicznych decydujących się na

stworzenie takich centrów w Polsce są m.in. zagraniczne banki i instytucje finansowe, które prowadząc działalność w wielu krajach, mogą, z uwagi na specyfikę funkcji *back office*, dokonywać przetwarzania danych w jednym stworzonym do tego celu centrum. Także banki działające w Polsce coraz intensywniej wykorzystują możliwość outsourcingu niektórych czynności.

Relacje umowne outsourcingu są regulowane prawnie tylko w przypadku instytucji finansowych. W przypadku innych podmiotów umowy outsourcingowe nie są regulowane przez żadne szczególne przepisy, czyli należą do kategorii umów nienazwanych. Taka relacja pozostaje w sferze swobody zawierania umów i jedynie z uwagi na charakter i zakres przedmiotu czynności insourcera może być zakwalifikowana jako umowa zlecenia, świadczenia usług lub umowa o dzieło. Ważne jest zatem, aby w umowie precyzyjnie określić zakres powierzonych czynności i związane z nimi prawa i obowiązki stron, a także odpowiedzialność insourcera. Ma to istotne znaczenie dla ustalenia, czy umowa ma charakter starannego działania (usługi, zlecenie), czy jej efektem ma być konkretne dzieło bądź rezultat.

Jeżeli w wyniku zawarcia umowy outsourcingowej może dojść do powierzenia przetwarzania danych osobowych, umowa taka powinna wprost zawierać postanowienia o powierzeniu tej czynności insourcerowi. W umowie należy zastrzec, że insourcer może przetwarzać dane tylko w celu wskazanym w umowie outsourcingowej, oraz zobowiązać insourcera do spełniania wymogów organizacyjnych i technicznych wskazanych przepisami dla administratora danych. Podmiot outsourcingujący odpowiada za przetwarzanie danych przez insourcera.

Należy także zadbać o odpowiednią ochronę informacji chronionej, jaką jest informacja poufna lub zawodowa. Przekazywanie takich danych do centrum outsourcingu musi się odbywać w prawem przepisany sposób, w szczególności w zgodności z przepisami prawa bankowego i przepisami regulującymi działalność instytucji finansowych, które

wprowadzają szereg ograniczeń związanych z przekazywaniem takich informacji na zewnątrz.

Dla podmiotów, które zamierzają utworzyć w Polsce centrum outsourcingu, interesująca może być możliwość uzyskania dodatkowych korzyści finansowych. Korzyści takie mogą płynąć z prowadzenia działalności na terenie specjalnej strefy ekonomicznej, z refundacji kosztów wyposażenia stanowisk pracy, refundacji kosztów szkoleń lub z długoterminowej pomocy bezpośredniej.

Prowadzenie działalności w specjalnej strefie ekonomicznej na podstawie zezwolenia pozwala skorzystać ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych. Korzystanie ze specjalnej strefy ekonomicznej nie jest możliwe w przypadku prowadzenia działalności regulowanej, w szczególności usług finansowych.

Refundację kosztów wyposażenia stanowisk pracy można uzyskać na podstawie wniosku złożonego przez pracodawcę do prezydenta miasta, po zawarciu stosownej umowy. Beneficjent takiej pomocy jest zobowiązany utrzymywać subsydiowane stanowiska pracy przez okres 2 lat. Uzyskanie takiej pomocy jest możliwe pod warunkiem zatrudniania osób zarejestrowanych jako bezrobotne.

Refundacja kosztów szkolenia jest możliwa na podstawie wniosku o planowanych szkoleniach złożonego do prezydenta miasta i po zawarciu stosownej umowy. Możliwe jest uzyskanie kwoty do 80 proc. kosztów szkolenia (zwykle do 50 proc.), nieprzekraczającej jednak trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia w Polsce.

Uzyskanie długoterminowej pomocy jest możliwe na podstawie długoterminowego planu przyjętego indywidualnie dla konkretnego projektu przez Radę Ministrów na wydatki związane z inwestycją lub zatrudnieniem. Pomoc, udzielana po negocjacjach, nie jest ograniczona co do zakresu i czasu. Ze względu na motywacyjny charakter pomocy wszelkie wydatki związane z inwestycją powinny być ponoszone po uzyskaniu zielonego światła od rządu. Takim zielonym światłem jest zwykle list

potwierdzający pomoc rządu. Jest on też pierwszym krokiem w procedurze określającej ostateczną wielkość pomocy państwa. Pomoc

taka podlega notyfikacji do Komisji Europejskiej.

Gdy wyciekną dane osobowe...

Marek Szydłowski

Co to jest wyciek danych osobowych?

Potoczny termin „wyciek danych osobowych” oznacza każdą sytuację, w której do danych osobowych przetwarzanych przez administratora danych miała dostęp osoba nieupoważniona. Zgodnie z przepisami art. 37 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych („UODO”) do przetwarzania danych mogą być dopuszczone jedynie osoby posiadające upoważnienie nadane przez administratora danych. Upoważnienie takie powinno być imienne dla każdej osoby i określać rodzaj danych, jakie dana osoba ma prawo przetwarzać. W związku z powyższym trudno mówić o wycieku danych u administratora danych, który wbrew przepisowi art. 37 UODO nie nadaje upoważnień. W takiej sytuacji mamy do czynienia z permanentnym naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych, a więc z hipotezą czynu przestępnego określonego w przepisach art. 52 UODO.

Dostęp do danych przez osobę nieupoważnioną nie musi oznaczać, że osoba ta mogła dokonywać ich zmian – wystarczy, że się z nimi zapoznała lub mogła się zapoznać (np. otrzymała wiadomość elektroniczną zawierającą plik z danymi). Każda sytuacja, w której osoba nieupoważniona zapoznała się lub mogła się

zapoznać z danymi osobowymi, stanowi wyciek danych osobowych.

Generalnie przyczyna wycieku danych prawie zawsze będzie się wiązać z tym, iż jeden lub więcej środków technicznych i organizacyjnych stosowanych przy przetwarzaniu danych, wskazanych w przepisach art. 36–39 UODO, jak również w rozporządzeniu wykonawczym wydanym na podstawie przepisów art. 39a UODO, nie zadziałał lub nie był zastosowany.

Wyciek danych może nastąpić nie tylko u administratora danych, ale również u podmiotu, który na zlecenie operatora te dane przetwarza i którego sytuacja prawna kształtuje się zgodnie z przepisami art. 31 UODO (czyli który jest tzw. przetwarzającym). Zgodnie z przepisami art. 31 ust. 4 UODO odpowiedzialność za przestrzeganie przez przetwarzającego przepisów dotyczących środków technicznych i organizacyjnych stosowanych przy przetwarzaniu danych będzie również ponosił administrator danych. Dlatego konsekwencje wycieku danych uderzą przede wszystkim w administratora danych i to on musi mieć możliwość podejmowania odpowiednich działań – również poprzez wydawanie poleceń przetwarzającemu – w celu zapobieżenia wyciekowi lub zminimalizowania jego negatywnych skutków.

Skutki prawne wycieku

Niestety taka sytuacja stanowi przestępstwo wskazane w przepisach art. 51 UODO. Przystępstwo to można również popełnić nieumyślnie: w takiej sytuacji każda luka w systemach lub procesach zabezpieczenia danych osobowych przed ich ujawnieniem nieuprawnionej osobie będzie przestanką odpowiedzialności karnej za nieumyślną postać przestępstwa wskazanego w przepisach art. 51 UODO. Z umyślną postacią tego przestępstwa będziemy mieli do czynienia w sytuacji, gdy administrator danych świadomie ujawnił dane lub świadomie nie zastosował środka organizacyjnego lub technicznego zabezpieczającego dane (w ten sposób godząc się na ich ujawnienie), a z postacią nieumyślną, gdy administrator danych zastosował środki organizacyjne lub techniczne w sposób nieodpowiedni.

Odpowiedzialność za popełnienie tego przestępstwa będą ponosić członkowie zarządu administratora danych, ewentualnie administrator bezpieczeństwa informacji.

Niezależnie od odpowiedzialności karnej należy wskazać, że wyciek danych może stanowić naruszenie prywatności osób, których dane dotyczą (podmiotów danych). Prywatność należy do kategorii dóbr osobistych podlegających ochronie na podstawie przepisów art. 23 Kodeksu cywilnego. Dlatego podmiotowi danych, którego dane wyciekły, przysługują roszczenia wskazane w przepisach art. 24 Kodeksu cywilnego (a jeżeli przedmiotem wycieku jest wizerunek tej osoby, również na podstawie przepisów art. 81 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Zatem w przypadku wycieku danych należy liczyć się z możliwością wystąpienia roszczeń cywilnoprawnych podmiotów danych.

Wyciek danych, w odniesieniu do którego wpłynęła skarga do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, lub wyciek danych, o którym jest głośno w mediach, prawdopodobnie będzie przedmiotem badania przez kontrolę GIODO. Na skutek takiej kontroli może zostać wydana decyzja, o

której mowa w przepisach art. 18 UODO nakazująca dokonanie zmian w sposobie przetwarzania danych. Jeżeli zmiany te mają dotyczyć systemów informatycznych, ich wprowadzenie w życie może okazać się kosztowne. Natomiast niezastosowanie się do decyzji GIODO może skutkować zastosowaniem niektórych środków egzekucyjnych przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Środki te to grzywny w celu przymuszenia, a w niektórych sytuacjach możliwe również jest wykonanie zastępcze.

Postępowanie przy wycieku

Pierwszym elementem, który powinien ustalić administrator danych w sytuacji wycieku, jest jego przyczyna oraz przebieg. Często się zdarza, że administrator danych o wycieku dowiaduje się poprzez jego skutki, np. ujawnienie niezniszczonych akt na wysypisku śmieci lub skargi od podmiotów danych. Dlatego każdy administrator danych powinien tak skonstruować procesy i systemy związane z przetwarzaniem danych osobowych, aby w sytuacji wycieku móc bez problemu wskazać miejsce lub przynajmniej obszar, gdzie wyciek nastąpił, a także aby móc ustalić winnego.

Obecne przepisy UODO milczą na temat sytuacji wycieku danych. Nie ma zatem w obecnym stanie prawnym obowiązku informowania o wycieku ani GIODO, ani podmiotu danych. W związku z tym w sytuacji wycieku danych każdy administrator danych będzie musiał indywidualnie rozważyć, czy w danym wypadku należy informować GIODO i podmiot danych. Niewątpliwym elementem analizy administratora danych będzie to, czy wyciekły dane, których ujawnienie może spowodować straty finansowe podmiotów danych lub czy wśród danych, które wyciekły, znajdują się dane, o których mowa w przepisach art. 27 UODO – tzw. dane sensytywne.

Informowanie GIODO należy rozważyć w sytuacji, w której wyciek nastąpił z winy przetwarzającego dane, a przetwarzający nie współpracuje z administratorem przy wycieku danych i nie podejmuje działań mogących

zapobiec wyciekowi w przyszłości. Zasadne wtedy jest zawiadomienie GIODO ze wskazaniem konieczności zbadania działalności przetwarzającego oraz wydania przez GIODO decyzji dotyczących przetwarzania danych przez przetwarzającego. Podejmując decyzję o zawiadomieniu GIODO, należy jednak zawsze liczyć się z możliwością przypisania zarządowi administratora danych odpowiedzialności wynikającej z treści art. 51 UODO – nawet w sytuacji gdy wyciek danych nastąpił z winy przetwarzającego.

Zawiadomienie podmiotu danych o wycieku będzie zawsze niezbędne w sytuacji, gdy podmiot danych może podjąć działania mogące go uchronić przed negatywnymi skutkami wycieku. Przykładowo w przypadku wycieku danych o numerach kart kredytowych należy poinformować podmioty danych, aby te mogły zastrzec numery kart kredytowych i uniknąć strat finansowych. W takiej sytuacji niezawiadomienie podmiotów danych spowoduje znaczne zwiększenie ryzyka odpowiedzialności cywilnej administratora danych, ponieważ roszczenia wobec administratora danych nie będą dotyczyły zadośćuczynienia za dolegliwość polegającą na bezprawnym ujawnieniu danych, ale przyjmą formę roszczeń odszkodowawczych dotyczących konkretnych szkód majątkowych. Zbliżona sytuacja może mieć miejsce w przypadku ujawnienia danych sensytywnych – w tym wypadku roszczenia o zadośćuczynienie mogą być wyższe z powodu bezprawnego ujawnienia tych cech podmiotu danych, o których według podmiotu danych nie powinny wiedzieć osoby nieuprawnione.

Podjąwszy decyzję co do zawiadomienia GIODO lub podmiotów danych należy następnie bezwzględnie wyciągnąć konsekwencje wobec winnych wycieku, jak również przeprowadzić analizę stosowanych procesów i systemów przetwarzania danych w celu dokonania ewentualnych zmian mających zapobiec wyciekom w przyszłości. W przypadku skarg lub roszczeń podmiotów danych należy również podjąć decyzję co do postępowania z nimi, mając na uwadze, że zbyt przyjazny sposób postępowania może prowadzić do mnożenia się chętnych do składania skarg i żądania pieniędzy za rzekomo doznaną krzywdę.

Należy również przygotować się na działania ze strony GIODO i organów ścigania. Tutaj sposób postępowania będzie w dużej mierze zależał od stanu faktycznego, w tym stopnia umyślnego lub nieumyślnego przyczynienia się administratora danych do powstania wycieku.

Wnioski

Wyciek danych osobowych stanowi jedną z sytuacji kryzysowych przedsiębiorcy, będąc jednocześnie praktycznym testem procesów i systemów przedsiębiorcy. Gdy wyciek nastąpi, jest już za późno, aby bronić się przed jego negatywnymi skutkami zmianą tych procesów i systemów lub ich wdrożeniem. Dlatego każdy zarządzający, podchodząc do zagadnień przetwarzania danych osobowych u zarządzanego przezeń przedsiębiorcy, powinien mieć przed oczami wizję negatywnych konsekwencji wycieku – i podjąć takie decyzje odnośnie do przetwarzania danych osobowych, aby do wycieku dojść nie mogło.

O outsourcingu pracowniczym

Dr Szymon Kubiak

Umowy outsourcingowe są w Polsce przedmiotem gorących dyskusji – szczególnie w czasach kryzysu gospodarczego, gdy wszyscy szukają kolejnych oszczędności. Z pozycji prawnika praktyka trzeba się zastanowić, na co zwrócić uwagę i jak zabezpieczyć klienta przed niepotrzebnymi ryzykami – szczególnie w kontekście tak popularnego ostatnio tzw. outsourcingu pracowniczego.

Dobrze skonstruowany i wykonywany outsourcing pracowniczy nie powinien prowadzić do powstania ani stosunku pracy, ani też bezpośrednio stosunku zlecenia pomiędzy wykonawcami (zatrudnionymi u outsourcingera) a podmiotem, na rzecz którego usługi lub praca są świadczone (insourcerem). Upraszczając, podstawową cechą odróżniającą outsourcing pracowniczy od zatrudnienia pracowników własnych lub też świadczenia pracy przez pracowników tymczasowych (w rozumieniu ustawy z 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych) jest brak bezpośredniego podporządkowania (zarówno prawnego, jak i faktycznego) wykonawców w stosunku do podmiotu, u którego takie usługi lub praca są wykonywane (insourcera).

Powierzenie podmiotom zewnętrznym zadań wykonywanych dotychczas samodzielnie przez pracodawcę może prowadzić do przejścia części zakładu pracy (w rozumieniu dyrektywy Rady 2001/23/WE z 12 marca 2001 r., odzwierciedlonej w prawie polskim w art. 23 Kodeksu pracy). W myśl przywołanych przepisów pracownicy z dniem przejścia stają się z mocy prawa pracownikami podmiotu

przejmującego, w tym przypadku insourcera (lub odwrotnie, stają się na powrót pracownikami outsourcingera w przypadku zakończenia umowy outsourcingu). Może to zatem skutecznie wyeliminować korzyści takie jak redukcja kosztów zatrudnienia. W interesie stron zawierających umowy outsourcingu najczęściej leży więc takie zdefiniowanie zakresu przejmowanych zadań i ukształtowanie wzajemnych relacji, aby wykluczyć lub choćby znacząco ograniczyć ryzyko zastosowania regulacji dotyczących przejścia całości lub części zakładu pracy.

Dyrektywa, podobnie jak art. 23¹ Kodeksu pracy, nie definiuje pojęcia przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i polskiego Sądu Najwyższego przyjmuje się szerokie rozumienie tego pojęcia. Sprawę pogarsza fakt, że orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje na znacznie szersze rozumienie przejścia niż dyrektywa. W prawie polskim nie wprowadzono bowiem wymogu, aby przejmowana jednostka zachowała swą tożsamość. Tymczasem zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b. dyrektywy przejście zakładu lub jego części w jej rozumieniu zachodzi wówczas, gdy **„przejmowana jest jednostka gospodarcza, która zachowuje swoją tożsamość, oznaczającą zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa, czy też pomocnicza”**.

Sąd Najwyższy do niedawna uznawał wprost, że element tożsamości jest obojętny dla

zastosowania tego przepisu. Pojawiło się jednak światło w tunelu. W jednym ze swoich najnowszych orzeczeń odnośnie do art. 23 Kodeksu pracy Sąd Najwyższy (wyrok SN z 13 kwietnia 2010 r., I PK 210/09) podjął próbę ograniczenia tak szeroko rozumianego pojęcia przejścia części zakładu pracy. Wskazał, że ocena, czy w przypadku outsourcingu określonych zadań do podmiotu zewnętrznego doszło do przejścia części zakładu pracy, wymaga całościowej i kompleksowej analizy takich okoliczności faktycznych jak rodzaj zakładów, przejęcie składników majątkowych i niematerialnych, przejęcie większości pracowników, przejęcie klientów, **a zwłaszcza stopień podobieństwa**

działalności prowadzonej przed przejściem i po przejściu zadań.

Podsumowując, pomimo coraz większej powszechności outsourcingu pracowniczego nie ukształtowała się jeszcze jednolita praktyka (w szczególności orzecznicza) oceny takich umów. Wzór umowy outsourcingu pracowniczego nie istnieje i raczej nie zostanie stworzony – rzeczywistość gospodarcza, w której znajduje zastosowanie outsourcing, jest bowiem zbyt różnorodna. Tylko więc precyzyjnie skonstruowana umowa, dostosowana do sytuacji faktycznej i prawnej outsourcera i insourcera, bezpiecznie i skutecznie spełni oczekiwania biznesowe stron, chroniąc je przed kosztownym i długotrwałym sporem.

Regulowany outsourcing w instytucjach finansowych

Marcin Pietkiewicz

Regulacje dotyczące outsourcingu w instytucjach finansowych spełniają szczególną funkcję ze względu na status instytucji finansowych w gospodarkach państw rozwiniętych oraz ich wpływ na funkcjonowanie w życiu gospodarczym podmiotów, które powierzyły im swe aktywa na przechowanie lub w zarządk.

Z tych względów o instytucjach finansowych mówi się często jako o instytucjach zaufania publicznego. Co za tym idzie, przekazanie przez nie do wykonywania określonych czynności związanych z działalnością regulowaną podmiotom trzecim (outsourcing)

powinno wiązać się ze szczególną ostrożnością, tak aby nie został naruszony interes samej instytucji, ale przede wszystkim interes jej klientów.

Interes klientów instytucji finansowych nie zawsze sprowadza się będzie wyłącznie do wymiaru czysto finansowego. Może się on wiązać m.in. z naruszeniem dóbr osobistych. Instytucja finansowa powinna z jednej strony mieć na uwadze utrzymanie lub też zwiększenie wartości powierzonych jej aktywów i w tym kontekście powinna stosować środki zapobiegające narażeniu się na ich utratę w związku ze sprzeczną z

prawem działalnością osób zatrudnionych w instytucji finansowej oraz osób trzecich. Drugim wymiarem dbałości o interesy klienta jest troska o dane klienta i informacje dotyczące umowy zawartej z instytucją. W przypadku outsourcingu czynności, które mają bezpośredni związek z wykonywaniem usługi finansowej, te dwa aspekty wiążą się ze sobą nierozdzielnie, często decydując o tym, czy dana usługa podlegać będzie szczególnym rygorom outsourcingu w instytucjach finansowych.

Przepisy dotyczące outsourcingu regulowanego wprowadzane są stopniowo w kolejnych rodzajach instytucji finansowych, począwszy od banków (art. 6a-6d ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r.), przez domy maklerskie (art. 81a-81g ustawy o obrocie instrumentami finansowymi z dnia 29 lipca 2005 r.), a kończąc na towarzystwach funduszy inwestycyjnych (TFI) (art. 45a ustawy o funduszach inwestycyjnych z 27 maja 2004 r.). Na osobną regulację w tym zakresie czekają jeszcze zakłady ubezpieczeń.

Rodzaje powierzanych czynności podlegających regulacjom

Przepisy dotyczące działalności poszczególnych instytucji finansowych nie wskazują w sposób jednakowy czynności, które podlegają regulowanemu outsourcingowi. Nie wszystkie czynności związane z działalnością instytucji finansowych powierzone do wykonania na zewnątrz podlegają rygorom outsourcingu regulowanego.

Podstawową zasadą jest to, że powierzenie wykonywania czynności regulowanych (czynności bankowych, działalności maklerskiej lub czynności TFI) osobom trzecim nie może spowodować braku faktycznego ich wykonywania przez instytucję finansową (czyli outsourcing nie może doprowadzić do sytuacji, gdy instytucja działa wyłącznie jako „skrzynka pocztowa”). Zakazane jest również powierzenie funkcji zarządu spółki, czyli reprezentowania i prowadzenia jej spraw.

Najbardziej rozbudowane w tym zakresie są przepisy prawa bankowego, wyróżniające dwie grupy czynności, do których znajdują zastosowanie szczególne wymogi regulowanego outsourcingu. W pierwszej grupie wymienione zostały czynności dotyczące pośrednictwa w zakresie czynności bankowych (art. 6a ust. 1 pkt 1), które w dużym stopniu muszą być wykonywane w oparciu o umowę agencyjną (np. zawieranie umów rachunków bankowych, umów kredytów i pożyczek pieniężnych udzielanych osobom fizycznym). Katalog ten nie jest zamknięty, jednak wykonywanie innych czynności pośrednictwa niż wprost wymienione może się odbywać wyłącznie za zezwoleniem Komisji Nadzoru Finansowego (KNF). Do drugiej kategorii czynności związanych z wykonywaniem działalności bankowej, które mogą być zlecone osobom trzecim, należą tzw. czynności faktyczne związane z działalnością bankową (art. 6a ust. 1 pkt 2). Są to czynności bezpośrednio związane z działalnością bankową, dla których wykonania konieczny jest najczęściej dostęp do informacji wrażliwych z punktu widzenia prowadzonej działalności bankowej (np. do wiadomości na temat klientów banków, w tym objętych tajemnicą bankową), albo czynności mające na celu zapewnienie ciągłego i niezakłóconego działania banku i wykonywania czynności bankowych, np. działania systemów informatycznych służących bezpośrednio do wykonywania działalności bankowej.

W odróżnieniu od przepisów prawa bankowego, regulacje dotyczące domów maklerskich oraz TFI nie określają wprost rodzajów czynności, których powierzenie podlega szczególnym wymogom regulacyjnym, wskazując natomiast, które czynności tym wymogom nie podlegają. Są to umowy, których przedmiotem są czynności niemające istotnego znaczenia dla prawidłowego wykonywania obowiązków określonych przepisami prawa, sytuacji finansowej, ciągłości lub stabilności prowadzenia działalności, jak np. usługi doradztwa prawnego, prowadzenia ksiąg rachunkowych lub ochrony mienia.

Umowy

Wymogi stawiane przez przepisy instytucjom finansowym powierzającym zewnętrznym wykonawcom czynności związane z ich działalnością regulowaną mają bardzo duży wpływ na treść umów, w oparciu o które wykonywane są powierzone czynności (umowy outsourcingowe). Właściwe ukształtowanie praw i obowiązków stron umowy zapewni formalną zgodność z wymogami ustawowymi oraz, co ważniejsze, zapewni podmiotowi regulowanemu możliwość rzeczywistego sprawowania nadzoru nad wykonywaniem usługi przez przedsiębiorcę.

Wśród najważniejszych zapisów, które powinny znaleźć się w umowach outsourcingowych zawieranych przez instytucje finansowe, są postanowienia, które dadzą instytucji finansowej prawo do żądania informacji o sytuacji finansowej usługobiorcy oraz zapewnią jej dostęp do informacji i dokumentacji związanej z wykonywaniem powierzonych czynności. To ostatnie jest szczególnie istotne zwłaszcza w kontekście kontroli KNF, na potrzeby której instytucja finansowa powinna udostępnić wszelkie informacje związane z wykonywaniem umowy outsourcingowej, w tym, gdy wymaga tego specyfika powierzonych czynności, zapewnić przedstawicielom KNF bezpośredni dostęp do dokumentacji i informacji znajdujących się u przedsiębiorcy wykonującego powierzone czynności.

Ze względu na możliwość sprawowania efektywnego nadzoru nad wykonawcą usług oraz właściwe zarządzanie ryzykiem związanym z powierzonymi czynnościami umowa outsourcingowa powinna precyzyjnie określać metody oceny sposobu wykonywania czynności oraz środki, jakie może podjąć instytucja finansowa w celu doprowadzenia do właściwego wykonywania umowy. Instytucja finansowa powinna ponadto zapewnić sobie możliwość natychmiastowego rozwiązania umowy w przypadku, gdy przedsiębiorca w istotny sposób narusza warunki umowy lub wykonuje ją z naruszeniem przepisów prawa.

Osobną kwestią, która znacząco wpływa na relacje stron umowy outsourcingowej, jest zakres odpowiedzialności wykonawcy powierzonych czynności wobec instytucji finansowej. Przepisy dotyczące outsourcingu w bankach i domach maklerskich regulują tę kwestię w sposób jednolity i dość restrykcyjny. Zabroniono bowiem ograniczania i wyłączenia odpowiedzialności dostawcy usługi wobec banku albo domu maklerskiego za szkody wyrządzone klientom tych instytucji wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingowej przez dostawcę usługi. Z drugiej strony zakazano samym bankom i domom maklerskim ograniczania odpowiedzialności wobec ich klientów za szkody, które zostały spowodowane niewykonaniem umowy outsourcingowej przez dostawcę usług.

Dostęp do informacji szczególnie chronionych

Jak zostało wskazane na wstępie, jednym z najistotniejszych aspektów powierzenia podmiotowi zewnętrznemu czynności związanych z regulowaną działalnością instytucji finansowych jest dostęp do informacji prawnie chronionych jako tajemnica bankowa lub tajemnica zawodowa. W tym miejscu ścierają się dwa przeciwstawne interesy, gdyż z jednej strony zapewnienie dostępu przedsiębiorcy do danych objętych tajemnicą jest często warunkiem koniecznym do prawidłowego wykonania usługi, a z drugiej strony w interesie osób, których dane te dotyczą, jest ograniczenie kręgu osób mających dostęp do tych danych i chronienie ich na takich zasadach, jak to ma miejsce w instytucji finansowej.

Powierzenie wykonywania podmiotowi trzeciemu określonych czynności związanych z działalnością banku, domu maklerskiego lub TFI jest jedną z okoliczności, która legitymizuje przekazanie przez te instytucje danych swoich klientów wykonawcy usługi. Możliwość przekazania tych informacji stanowi wyjątek od ogólnej zasady zachowania poufności informacji o kliencie, wobec czego mogą one być przekazywane wyłącznie, gdy jest to niezbędne do

prawidłowego wykonania umowy outsourcingowej, a zakres ich przekazania uzasadniony jest rodzajem wykonywanych czynności. Ponadto umowa outsourcingowa powinna jak najszerszej i jak najprecyzyjniej regulować sposób postępowania przedsiębiorcy wykonującego powierzone czynności oraz jego pracowników z informacjami wrażliwymi. Powierzenie przez instytucję finansową czynności związanych z jej działalnością regulowaną osobie trzeciej nie może bowiem wpłynąć negatywnie na ochronę informacji prawnie chronionych.

Outsourcing zagranicznych instytucji finansowych

Powierzenie wykonania polskim przedsiębiorcom czynności związanych z działalnością regulowaną przez zagraniczne instytucje finansowe nie jest objęte polskimi przepisami dotyczącymi outsourcingu w bankach, domach maklerskich czy TFI. Oznacza to, że o możliwości i warunkach zlecenia wykonywania określonych czynności na zewnątrz decydują przepisy macierzyste zagranicznej instytucji finansowej.

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że polski przedsiębiorca wykonujący określone czynności na rzecz instytucji zagranicznych będzie mógł wykonywać wyłącznie czynności, które nie mają charakteru czynności

regulowanych w Polsce (np. czynności bankowych lub działalności maklerskiej) lub czynności, dla których wykonywania konieczne jest spełnienie dodatkowych warunków (np. działalność agenta firmy inwestycyjnej). W przeciwnym wypadku polski przedsiębiorca musiałby uzyskać odpowiednie zezwolenie lub spełnić warunki dla wykonywania danej działalności.

Jeśli chodzi o aspekty prawne, to outsourcing dokonywany przez instytucje finansowe w zakresie ich działalności regulowanej jest tematem bardzo złożonym, dotyczącym pośrednio lub bezpośrednio większości obszarów funkcjonowania danej instytucji, począwszy od jej działań wewnętrznych i aspektów organizacyjnych, przez relacje z podmiotami zewnętrznymi w postaci dostawcy usługi, a kończąc na samych klientach instytucji finansowej, których ostatecznie dotyczą skutki outsourcingu. Wielość i kompleksowość obszarów funkcjonowania tych instytucji i pokrywających się z nimi obszarów ryzyk związanych z outsourcingiem powoduje, że proces ten powinien być w sposób szczególny zarządzany i nadzorowany w ramach wewnętrznej organizacji instytucji finansowej, w tym powinien on być precyzyjnie uwzględniony w wewnętrznych procedurach kontroli i audytu.

Na co należy zwrócić uwagę w outsourcingu usług księgowych?

Kinga Ziemnicka, Łukasz Śliwiński

Rynek outsourcingu procesów biznesowych (z ang. BPO – Business Process Outsourcing) rozwija się dynamicznie, powodując poszerzenie oferty w tym zakresie. Delegowanie zadań do podmiotów zewnętrznych może dotyczyć zarówno tych funkcji przedsiębiorstwa, które są związane bezpośrednio z jego działalnością (produkcja niektórych części składowych końcowego produktu przedsiębiorstwa), jak i tych, które są związane z wewnętrzną organizacją działalności przedsiębiorstwa (prowadzenie ksiąg rachunkowych, realizacja zadań kadrowo-płacowych, usługi informatyczne czy windykacja należności).

Outsourcing usług księgowych może obejmować w szczególności prowadzenie ksiąg rachunkowych oraz podatkowych, ale również kalkulację płac, controlling (czyli rachunkowość zarządczą), jak również doradztwo we wspomnianych obszarach, na przykład związane z zasadami finansowania działalności przedsiębiorstwa, z ukształtowaniem struktury kapitałowej oraz utrzymywaniem płynności finansowej, czy też doradztwo w zakresie optymalizacji podatkowej, ponadto sporządzanie wymaganej dokumentacji, w tym sprawozdań oraz deklaracji.

Zalety i wady outsourcingu

Decydując się na przekazanie określonych funkcji w ramach outsourcingu do

podmiotów zewnętrznych przedsiębiorcy mają na celu w szczególności:

- **zmniejszenie kosztów** ponoszonych przez wybraną część przedsiębiorstwa, co dotyczy przede wszystkim redukcji kosztów związanych z zatrudnieniem pracowników (przykładowo na potrzeby prowadzenia księgowości), z zapewnianiem im powierzchni biurowych, sprzętu, oprogramowania czy też technologii,
- **wykorzystanie specjalistycznej, profesjonalnej wiedzy i lepszej efektywności** podmiotu zewnętrznego niż posiadane w danym zakresie przez samego przedsiębiorcę,
- **skoncentrowanie się na podstawowej działalności** gospodarczej, co może przyczynić się do zwiększenia wydajności przedsiębiorstwa,
- **ograniczenie ryzyka związanego z realizacją zadań wymagających specjalistycznej wiedzy.**

Przedsiębiorcy, poszukując możliwości redukcji kosztów prowadzonej działalności, coraz częściej decydują się na likwidację własnych działów księgowości, przekazując zadania w tym zakresie do biur rachunkowych. Wiąże się z tym jeszcze jedna korzyść, odnosząca się do **odpowiedzialności za ewentualne nieprawidłowości w prowadzeniu dokumentacji księgowej oraz podatkowej.** Księgowy zatrudniony w charakterze pracownika, który wskutek

niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec pracodawcy w wysokości wyrządzonej szkody, jednak odszkodowanie nie może przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody (art. 119 Kodeksu pracy). Jedynie w przypadku umyślnego wyrządzenia szkody przez pracownika jest on obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości (art. 122 Kodeksu pracy). Wspomniane powyżej ograniczenia odpowiedzialności nie mają oczywiście zastosowania w przypadku zlecenia wykonywania usług księgowych firmie outsourcingowej. Innymi słowy **odpowiedzialność pracowników zatrudnionych w dziale księgowości danego przedsiębiorstwa jest limitowana przepisami Kodeksu pracy, podczas gdy o odpowiedzialności biura rachunkowego decyduje najczęściej umowa z klientem lub też przepisy prawa regulujące ogólne zasady odpowiedzialności cywilnoprawnej.**

Jakkolwiek przekazanie określonych funkcji przedsiębiorstwa na rzecz podmiotu zewnętrznego wiąże się z wymienionymi powyżej korzyściami, nie należy pomijać jednak również związanego z tym ryzyka. Wśród najbardziej typowych ujemnych stron outsourcingu należy wymienić w szczególności:

- dostęp podmiotu zewnętrznego do **informacji poufnych** związanych z działalnością gospodarczą danego przedsiębiorcy czy też danych dotyczących klientów,
- utratę przez przedsiębiorcę możliwości **bezpośredniej, bieżącej kontroli** nad zakresem spraw przekazanych w ramach outsourcingu,
- ograniczenie bezpośrednio **dostępności do danych** dotyczących prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, choć trzeba również zauważyć, iż dostęp do usług on-line (poprzez bezpieczne przeglądarki) w dużej mierze ten problem eliminuje,

- ponoszenie przez przedsiębiorcę w określonych sytuacjach **odpowiedzialności za rezultaty usług świadczonych przez podmioty zewnętrzne**, na przykład z tytułu nieprawidłowości w wyliczeniach wysokości zobowiązań podatkowych.

Podjęcie zatem decyzji o przekazaniu firmie zewnętrznej określonych spraw do realizacji w ramach outsourcingu jest zawsze wypadkową analizy korzyści oraz wad z tym związanych.

Zanim przedsiębiorca zawrze **umowę outsourcingową** usług księgowych, powinien zwrócić szczególną uwagę między innymi na wymagane uprawnienia swego kontrahenta do świadczenia tego rodzaju usług oraz na zakres jego odpowiedzialności. Zgodnie z ustawą o rachunkowości (tekst jednolity: Dz.U. 2013 r. poz. 330 z późniejszymi zmianami) usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych, obejmujące w szczególności świadczenie usług polegających na prowadzeniu ksiąg rachunkowych, ksiąg podatkowych i innych ewidencji podatkowych oraz sporządzanie zeznań i deklaracji podatkowych, może być wykonywane przez **osoby uprawnione**, tj. przez osoby posiadające certyfikat księgowy, osoby wpisane do rejestru biegłych rewidentów lub na listę doradców podatkowych. Osoby uprawnione mogą wprawdzie przy wykonywaniu zleconych zadań korzystać z pomocy osób nieuprawnionych, jednak w takim przypadku zobowiązane są zapewnić stały i bezpośredni nadzór nad wykonywaniem tych czynności. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości przedsiębiorca powinien zażądać od przyjmującego zlecenie okazania stosownych certyfikatów lub zaświadczeń.

Równie istotne jest właściwe sformułowanie umowy outsourcingowej, co może w istotny sposób przyczynić się do ograniczenia ryzyka oraz ujemnych konsekwencji dla przedsiębiorcy.

Umowa outsourcingu usług księgowych – na co należy zwrócić uwagę?

O zakresie świadczonych usług księgowych powinna rozstrzygać umowa outsourcingowa

zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a biurem rachunkowym, która co do zasady należy do umów nienazwanych, choć może zawierać elementy charakterystyczne na przykład dla umowy zlecenia czy też typowej umowy o świadczenie usług. W treści tej umowy należy wskazać w szczególności procedurę świadczenia usług księgowych, zasady komunikacji, obiegu dokumentów, sporządzania wymaganej dokumentacji, udostępniania informacji oraz terminy realizacji obowiązków zleceńobiorcy. W interesie przedsiębiorcy leży zatem, aby zarówno zakres usług, jak i sposób ich świadczenia został opisany w umowie w sposób jak najbardziej precyzyjny. Pozwoli to uniknąć wątpliwości w toku realizacji umowy, co wchodzi w zakres obowiązków biura rachunkowego.

Odpowiednio precyzyjnie należy również określić **zasady wynagrodzenia** za realizowane usługi, które może zostać ustalone jako wynagrodzenie ryczałtowe lub uzależnione od nakładu pracy albo stanowić kombinację obu tych form rozliczenia, poprzez ustalenie, że standardowe usługi są objęte wynagrodzeniem ryczałtowym, zaś usługi dodatkowe, na przykład w zakresie doradztwa podatkowego, będą uzależnione od nakładu pracy.

Przyjmujący zlecenie świadczenia usług księgowych powinien posiadać również aktualną **umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej** za szkody wyrządzone w związku z usługowym prowadzeniem ksiąg rachunkowych. **Oczywiście w tym przypadku zlecający powinien zainteresować się wysokością sumy gwarancyjnej ubezpieczenia**, która powinna być proporcjonalna do wielkości i złożoności przedsiębiorstwa, którego księgowość miałaby być prowadzona przez firmę zewnętrzną na podstawie umowy outsourcingowej. W związku z powyższym warto rozważyć, jak wygląda kwestia odpowiedzialności podmiotu przyjmującego zlecenie świadczenia usług księgowych za nieprawidłowe wywiązywanie się z przyjętych zobowiązań.

Podkreślenia wymaga, iż to przedsiębiorca, jako podatnik, ponosi odpowiedzialność karno-skarbową z tytułu podatków. Zgodnie bowiem z art. 26 Ordynacji podatkowej (tekst jednolity: Dz.U. 2012 r. poz. 749 z późniejszymi zmianami) podatnik odpowiada całym swoim majątkiem za wynikające ze zobowiązań podatkowych podatki. Podobnie na podstawie art. 52 ust. 1 ustawy o rachunkowości to kierownik jednostki (czyli na przykład zarząd w spółce kapitałowej) zapewnia sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia bilansowego i przedstawia je właściwym organom, zgodnie z obowiązującymi jednostkę przepisami prawa, postanowieniami statutu lub umowy. Innymi słowy, **przedsiębiorca odpowiada za swoje obowiązki, w tym związane ze sprawozdawczością księgową, jak również za zobowiązania podatkowe, pomimo powierzenia prowadzenia ksiąg rachunkowych podmiotowi zewnętrznemu.**

Powyższą tezę wyraził między innymi Naczelny Sąd Administracyjny, który w jednym z orzeczeń stwierdził, że skoro adresatem zobowiązania podatkowego jest wyłącznie podatnik, to odpowiada on również za właściwe dokumentowanie pod względem podatkowym swojej działalności i do niego należy właściwy dobór biura rachunkowego i wykonanie przez to biuro w sposób właściwy swoich obowiązków. Odpowiedzialności tej – orzekł sąd – nie zmienia zatem fakt, że skarżący powierzył prowadzenie księgi podatkowej profesjonalnemu biurach rachunkowemu. Te same zasady odnoszą się do firmy outsourcingowej, której przedsiębiorstwo powierzyło rozliczenia (wyrok z 16 października 2003 r., sygn. akt SA/Bd 1730/03).

Natomiast przedsiębiorca będący nabywcą usług księgowych, który z winy przyjmującego zlecenie poniósł szkodę, sankcję karną lub administracyjną, na przykład z tytułu zaległości podatkowych, będzie mógł wystąpić na drogę powództwa cywilnego w celu dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych z tytułu odpowiedzialności kontraktowej. Jeżeli zatem

niewłaściwe wywiązywanie się biura rachunkowego z zawartej umowy spowoduje wyrządzenie przedsiębiorcy szkody, może on na podstawie prawa cywilnego dochodzić odszkodowania przed sądem powszechnym, o ile strony w umowie nie dokonały wyboru innego sądu. W celu ułatwienia dochodzenia roszczeń wynikających z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingowej w zakresie realizacji usług księgowych, przedsiębiorca może zastrzec **karę umowną**, co pozwoli uniknąć w przyszłości konieczności wykazywania wysokości szkody. Należy jednak pamiętać o wprowadzeniu zapisu, pozwalającego na dochodzenie odszkodowania uzupełniającego, w przypadku gdyby wysokość szkody przekroczyła zastrzeżoną karę umowną (co ma związek z art. 484 § 1 Kodeksu cywilnego).

Kolejną kwestią, na którą należy zwrócić uwagę zawierając umowę outsourcingową, jest wspomniane już ryzyko związane z faktem, iż przekazanie prowadzenia ksiąg rachunkowych podmiotowi zewnętrznemu wiąże się często z **udostępnieniem informacji poufnych** dotyczących działalności danego przedsiębiorcy. W związku z powyższym w umowie outsourcingowej powinny zostać zawarte zapisy o **obowiązku zachowania poufności** przez firmę świadczącą usługi księgowe (z ewentualnym zastrzeżeniem kary umownej na wypadek naruszenia tego obowiązku).

Po zawarciu umowy outsourcingowej dotyczącej przekazania prowadzenia księgowości firmie zewnętrznej należy również pamiętać o obowiązkach wynikających z ustawy o rachunkowości. Zgodnie bowiem z art. 11a w przypadku gdy księgi rachunkowe są prowadzone poza siedzibą jednostki lub miejscem sprawowania zarządu, kierownik jednostki jest obowiązany:

- powiadomić właściwy urząd skarbowy o miejscu prowadzenia ksiąg rachunkowych w terminie 15 dni od dnia ich wydania oraz
- zapewnić dostępność ksiąg rachunkowych wraz z dowodami księgowymi uprawnionym organom

zewnętrznej kontroli lub nadzoru w siedzibie jednostki lub w miejscu sprawowania zarządu albo w innym miejscu za zgodą organu kontroli lub nadzoru.

Prowadzenie ksiąg rachunkowych przez podmiot z innego państwa UE lub EFTA

Warto zwrócić również uwagę na możliwość powierzenia przez przedsiębiorcę z Polski prowadzenia ksiąg rachunkowych przedsiębiorcy z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), uprawnionemu do świadczenia usług w tym zakresie. Może mieć to szczególne znaczenie dla przedsiębiorców z Polski wchodzących w skład większej grupy kapitałowej, w której podmiot odpowiedzialny za prowadzenie księgowości wszystkich spółek z grupy posiada siedzibę poza terytorium Polski. Jakkolwiek taki scenariusz jest prawnie dopuszczalny, obwarowano go pewnymi warunkami. W szczególności księgi powinny być prowadzone tak, aby mogły zostać w krótkim czasie udostępnione na każde żądanie polskich organów, zastosowanie bowiem tutaj znajduje wspomniany powyżej art. 11a ustawy o rachunkowości.

Należy również pamiętać, że zgodnie z art. 9 ustawy o rachunkowości księgi rachunkowe prowadzi się w języku polskim i w walucie polskiej, natomiast mogą one być prowadzone równoległe również w języku obcym, zwłaszcza w sytuacji, gdy członkami zarządu lub współnikami w spółce są obcokrajowcy. Ponadto, zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o rachunkowości, jednostka powinna posiadać dokumentację opisującą w języku polskim przyjęte przez nią zasady (politykę) rachunkowości, w tym także dokumentację wymaganą w wypadku prowadzenia ksiąg rachunkowych przy użyciu systemu komputerowego, czyli na przykład opis systemu przetwarzania danych.

Podsumowanie

Outsourcing usług księgowych może zapewnić przedsiębiorcy korzyści finansowe, organizacyjne oraz wyższy poziom usług

świadczonych przez wyspecjalizowane podmioty. Zarazem outsourcing umożliwia usprawnienie działalności przedsiębiorstwa i zwiększenie jego efektywności, poprzez skoncentrowanie jego zasobów na głównym przedmiocie działalności. Jednakże ważne

jest, aby umowa podpisana z firmą świadczącą usługi z zakresu księgowości precyzyjnie określała zakres przekazanych obowiązków oraz zasady wynagrodzenia oraz odpowiedzialności za ich realizację.

Zwolnienie z VAT w branży finansowej a usługi outsourcingowe

Łukasz Pikus

Przepisy dotyczące VAT, które mogą mieć wpływ na opodatkowanie outsourcingu w branży finansowej, były w ostatnim czasie przedmiotem zarówno orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE („TSUE”), jak i zmian ustawowych. Ponieważ prawo podatkowe nie odnosi się wprost do outsourcingu, stosowanie przepisów podatkowych do tego rodzaju usług może budzić wątpliwości.

Szczególnie interesującym zagadnieniem jest możliwość stosowania do outsourcingu zwolnień przewidzianych w ustawie o VAT dla działalności w szeroko pojmowanej branży finansowej, obejmującej m.in. działalność ubezpieczeniową czy zarządzanie funduszami.

Ponieważ potencjalni odbiorcy usług outsourcingowych działający w branży finansowej korzystają ze zwolnienia z VAT w odniesieniu do przeważającej części swojej działalności, nie mogą korzystać z odliczenia podatku. Oznacza to, że w przypadku usług outsourcingowych opodatkowanych VAT przedsiębiorcy tacy ponoszą ciężar

ekonomiczny podatku, co może mieć istotny wpływ na ich decyzję o korzystaniu z outsourcingu.

TSUE o outsourcingu usług doradztwa inwestycyjnego

W wyroku z 7 marca 2013 r. (C-275/11) TSUE zajął się sprawą niemieckiego przedsiębiorstwa świadczącego outsourcing usług doradztwa inwestycyjnego na rzecz podmiotu zarządzającego (TFI) otwartym funduszem inwestycyjnym. Usługi te polegały na doradztwie w zarządzaniu majątkiem funduszu oraz na „prowadzeniu ciągłego monitoringu majątku funduszu” oraz udzielaniu zaleceń odnośnie do kupna lub sprzedaży aktywów.

Problemem, przed którym stanął Trybunał, była wątpliwość, czy usługi tego rodzaju mieszczą się w ramach przewidzianego w dyrektywie VAT zwolnienia podatkowego, które obejmuje „zarządzanie specjalnymi funduszami inwestycyjnymi”. W wyroku przesądzono o tym, że usługi doradztwa inwestycyjnego świadczone przez podmiot

trzeci stanowią usługi zwolnione z VAT. Ponadto Trybunał potwierdził, że jeśli spełnione są określone warunki, to zwolnieniu podlegają także usługi w zakresie administracyjnego zarządzania i prowadzenia rachunkowości funduszy świadczone przez podmiot zarządzający będący osobą trzecią.

Choć przywołane orzeczenie dotyczy interpretacji przepisów o VAT w kontekście konkretnej usługi, to może ono mieć wpływ na stosowanie zwolnień podatkowych w odniesieniu do innych usług outsourcingowych, w szczególności biorąc pod uwagę wykorzystaną przez Trybunał argumentację. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono bowiem, że zgodnie z zasadą neutralności podatkowej podmioty gospodarcze „powinny mieć możliwość wyboru modelu organizacyjnego, który z czysto gospodarczego punktu widzenia jest dla nich najbardziej odpowiedni”, a wyłączenie ze zwolnienia usług doradztwa inwestycyjnego świadczonego przez podmiot trzeci stanowiłoby nieuzasadnione uprzywilejowanie tych TFI, które korzystają z własnych (a nie „outsourcowanych”) doradców.

Zwolnienie dla usługi zarządzania funduszami – zmiany od 1 kwietnia 2013

Od 1 kwietnia 2013 r. obowiązują w Polsce zmienione przepisy implementujące wskazane powyżej zwolnienie z VAT dla usług zarządzania funduszami określonego rodzaju

(przy czym katalog funduszy, których dotyczy polskie zwolnienie, należy uznać za szeroki – obejmuje m.in. otwarte fundusze emerytalne). Do tej pory podlegające zwolnieniu czynności zarządzania funduszami ograniczone były przez ustawową definicję „zarządzania funduszami”, stanowiącą w rzeczywistości wyczerpującą listę czynności uznawanych za zwolnione. Na skutek zmiany ustawowa definicja „zarządzania funduszami” została usunięta. Z jednej strony oznacza to mniejszą pewność stosowania przepisu, ponieważ dotychczas, aby ocenić, czy dana usługa korzysta ze zwolnienia, wystarczyło jedynie sprawdzić, czy znajduje się wśród czynności wyliczonych w definicji. Z drugiej jednak strony aktualne brzmienie przepisu może pozwolić na zakwalifikowanie jako zwolnionych niektórych z usług outsourcingowych świadczonych na rzecz podmiotów zarządzających funduszami, które dotychczas nie mieściły się w ustawowej definicji.

Powyższa zmiana może się zatem okazać korzystna dla niektórych przedsiębiorców świadczących outsourcing usług na rzecz podmiotów zarządzających funduszami. Niemniej jednak, w celu ustalenia możliwości korzystania ze zwolnienia z VAT, każdy przypadek outsourcingu usług będzie wymagał osobnej oceny przy zastosowaniu kryteriów sformułowanych w orzecznictwie TSUE.

Element outsourcingu w klasyfikacji transakcji zbycia składników majątku

Agnieszka Szydlik, Anna Dąbrowska

Zagadnienie outsourcingu jest zwykle rozpatrywane w kontekście działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę; w aspekcie budowania strategii, kontroli i redukcji kosztów lub realizacji innych bieżących potrzeb. Warto zauważyć, że wpływ outsourcingu może wykraczać poza obszary, które zwykle bierze się pod uwagę, podejmując decyzję o jego wdrożeniu. Może np. mieć znaczenie w przygotowaniu transakcji, której przedmiotem staje się majątek spółki dokonującej outsourcingu części usług.

Zakwalifikowanie składników majątku spółki jako przedsiębiorstwa, jego zorganizowanej części albo pojedynczych składników majątkowych to zagadnienie rozpatrywane niemal przy każdej transakcji, której przedmiotem jest zbycie określonego zespołu elementów związanych z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą. Nierzadko jednoznaczne zdefiniowanie charakteru prawnego przedmiotu transakcji nastręcza wielu trudności, ponieważ wymaga oceny owego zespołu elementów od strony faktycznej zawartości, istniejących powiązań tychże elementów z podmiotem zbywającym je oraz powiązań występujących w samym zbiorze, a przepisy prawne definiujące przedsiębiorstwo i zorganizowaną część przedsiębiorstwa nie są jednoznaczne. Jeśli jednocześnie przedsiębiorca powierza wykonywanie części swoich zadań podmiotom zewnętrznym, to prawidłowa

klasyfikacja staje się jeszcze trudniejsza. Z drugiej strony określenie przedmiotu transakcji wiąże się dla uczestniczących w niej podmiotów z różnymi konsekwencjami prawnymi (np. w zakresie odpowiedzialności za długi oraz formy wymaganej do skutecznego przeniesienia) i podatkowymi (w zakresie rodzaju opodatkowania).

Pierwsze wątpliwości pojawiają się już w związku z umiejscowieniem poszczególnych definicji. Pojęcie przedsiębiorstwa wraz z przykładowym katalogiem elementów wchodzących w jego skład zostało zawarte w art. 55¹ Kodeksu cywilnego. Natomiast pojęcie zorganizowanej części przedsiębiorstwa wyjaśniają ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych¹ oraz ustawa o VAT². Uregulowanie jednej z definicji w prawie prywatnym, a drugiej w prawie publicznym wprowadziło wiele wątpliwości interpretacyjnych co do zakresu tych pojęć (np. w związku ze zobowiązaniami, które w 2003 roku zostały wyłączone z pojęcia przedsiębiorstwa, natomiast nadal występują w ustawowym określeniu zorganizowanej części przedsiębiorstwa). Konieczność określenia, czy dany zbiór elementów spełnia kryteria ustawowe czy też nie, a w konsekwencji czy stanowi

¹ Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. (tekst jednolity Dz.U. 2011, nr 74, poz. 397 z późn. zm.)

² Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. (tekst jednolity Dz.U. 2011, nr 177, poz. 1054 z późn. zm.)

przedsiębiorstwo albo jego zorganizowaną część czy jedynie zestaw indywidualnych składników majątkowych, przy wspomnianym braku spójności legislacyjnej stała się powodem powstania bogatego orzecznictwa sądów i organów administracyjnych (w tym interpretacji organów podatkowych).

W judykaturze i piśmiennictwie ugruntowało się stanowisko, według którego nie jest konieczne, aby transakcja obejmowała całość składników majątkowych podmiotu (albo jego wydzielonej organizacyjnie jednostki), aby możliwe było sklasyfikowanie ich jako przedsiębiorstwa (albo jego zorganizowanej części). Niezbędne jest natomiast uwzględnienie charakteru przenoszonych składników, tj. elementu ich organizacji i funkcjonalnego powiązania³ oraz faktu, że pozwalają one na realizację określonych zadań gospodarczych⁴. W przypadku zorganizowanej części przedsiębiorstwa dochodzi jeszcze konieczność, aby stanowiła ona wyodrębnioną część przedsiębiorstwa (np. oddział spółki)⁵.

Nie można zapominać również o ogólnej zasadzie prawa cywilnego nakazującej określać przedmiot umowy przez pryzmat zgodnej intencji stron oraz celu podejmowanych czynności prawnych (art. 65 Kodeksu cywilnego). Przypomniał o tym Sąd Najwyższy, podkreślając, że: „Stwierdzenie, czy przedmiotem konkretnej umowy sprzedaży jest przedsiębiorstwo wymaga [...] ustalenia jej treści, dokonania wykładni oświadczeń woli stron oraz ich oceny przez pryzmat przesłanek określonych w art. 55¹ k.c.”⁶ Z drugiej jednak strony swoboda stron w określaniu tego, co wedle ich woli stanowi

³ Wyrok SA w Warszawie z 30 listopada 2010 r. VI ACa 1058/10, LEX nr 681006, Wyrok SN z 3 grudnia 2009 r., II CSK 215/09, Lex 551060, Wyrok SN z 25 listopada 2010 r., I CSK 703/09, LEX nr 724984, Wyrok WSA we Wrocławiu z 6 czerwca 2008 r., I SA/Wr 355/08 LEX nr 418277

⁴ Wyrok WSA w Warszawie z 17 kwietnia 2008 r., III SA/Wa 232/08, LEX nr 468706

⁵ Wyrok WSA w Opolu z 7 grudnia 2009 r., I SA/Op 325/09, LEX nr 532376, Postanowienie SN – Izba Cywilna z 9 grudnia 2010 r., I SA/Ke 225/09, LEX nr 598341.

⁶ Wyrok SN z 25 listopada 2010 r., I CSK 703/09, LEX nr 724984

przedsiębiorstwo, podlega pewnym ograniczeniom warunkowanym koniecznością zapewnienia, aby przedsiębiorstwo nie zatraciło swojego charakteru i aby obejmowało składniki, które determinują spełniane przez nie funkcje⁷.

W wielu przypadkach na tę dość już skomplikowaną siatkę pojęciową nakładają się jeszcze normy prawne wynikające z Kodeksu pracy, a konkretnie z art. 23¹ dotyczącego przejścia zakładu pracy. Z przepisów nie wynika ani możliwość, ani konieczność postawienia znaku równości pomiędzy zbyciem zakładu pracy oraz przedsiębiorstwa czy jego zorganizowanej części.

W szeregu orzeczeń sądów pracy definicja zakładu pracy współgra z opisem pojęcia przedsiębiorstwa, w szczególności kładąc nacisk na to, że zakład pracy musi stanowić pewną zorganizowaną całość, na którą składają się określone elementy materialne i majątkowe, system organizacyjny i struktura zarządzania, które będą dawały możliwość dalszego wykonywania pracy przez pracowników w niej zatrudnionych⁸.

Niemniej, pomimo bogatego orzecznictwa sądów pracy, wciąż aktualne są pytania o możliwość zakwalifikowania transakcji jako dotyczącej zbycia poszczególnych składników majątkowych w sytuacji, gdy jednym z tych składników jest zakład pracy. Według orzeczeń z ostatnich lat przejście zakładu pracy nie musi wcale polegać na formalnym nabyciu przedsiębiorstwa lub jego części⁹. W uzasadnieniu wyroku z 8 czerwca 2010 r. Sąd Najwyższy zauważył, że przejście zakładu pracy może wynikać z przejęcia zadań pracodawcy¹⁰.

Usługi niezbędne do utrzymania i realizowania funkcji przez przedsiębiorstwo

⁷ Wyrok SN z 29 stycznia 2009 r., V CSK 294/08, LEX nr 619667

⁸ Wyrok SN z 20 listopada 1996 r., I PKN 21/96, LEX nr 192324

⁹ Wyrok SN – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 20 października 2009 r., I PK 96/09, OSNP 2011, nr 7-8, str. 103.

¹⁰ Wyrok SN z 8 czerwca 2010 r., I PK 214/09, LEX nr 602051

nie muszą być świadczone przez pracowników czy współpracowników, czego dowodem jest powszechna praktyka outsourcingu. Fakt, że usługi konieczne do prowadzenia działalności przez dany podmiot wykonywane są niejako poza nim, nie wyklucza możliwości zakwalifikowania zbywanych składników majątkowych jako przedsiębiorstwa. Usługi te, świadczone na podstawie umów cywilnoprawnych, mogą być w ramach transakcji przeniesione zgodnie z zasadami odnoszącymi się do przenoszenia innych umów zawartych w ramach tego przedsiębiorstwa (albo jego zorganizowanej części, jeżeli dotyczą jedynie pewnej wyodrębnionej jednostki przedsiębiorstwa).

Z drugiej strony, obecność elementu outsourcingu może też przemawiać przeciwko uznaniu określonych składników majątkowych za przedsiębiorstwo. Jeżeli podmiot przejmujący określone składniki przedsiębiorstwa będzie korzystał – w celu wspomżenia wykonywania funkcji przez to przedsiębiorstwo – z usług świadczonych przez podmioty trzecie, które nie były wcześniej związane z tym przedsiębiorstwem, to może nie być dostatecznych podstaw do uznania, że przenoszone składniki są powiązane ze sobą w sposób, który

umożliwia kontynuowanie działalności przenieszonego przedsiębiorstwa (jego składników) w dotychczasowym zakresie. Co za tym idzie trzeba będzie przyjąć, że doszło do przeniesienia poszczególnych składników, a nie przedsiębiorstwa.

Powyższe bardzo wstępne uwagi na temat klasyfikacji transakcji zbycia składników majątkowych można podsumować stwierdzeniem, że ocena przedmiotu każdej takiej transakcji musi być przeprowadzana w oparciu o okoliczności faktyczne każdego indywidualnego przypadku. Nie jest możliwe stworzenie zamkniętego katalogu składników, których przeniesienie będzie pozwalało na bezwarunkowe stwierdzenie, że doszło do zbycia przedsiębiorstwa¹¹. Element outsourcingu może stanowić dodatkową okoliczność, której ocena, w kontekście działalności prowadzonej przez strony transakcji, może przesądzić o właściwym zdefiniowaniu przedmiotu transakcji.

¹¹ Wyrok WSA w Warszawie z 30 czerwca 2008 r., III SA/Wa 540/08, LEX nr 399685, Wyrok SN z 11 kwietnia 2012 r., I PK 145/11, LEX nr 1168867

Dodatkowe zabezpieczenia udzielane przez osoby trzecie w kontraktach budowlanych w Polsce

Michał Wons

Jedną z istotnych kwestii dla przedsiębiorców, którzy zdecydowali się na outsourcing swoich usług w Polsce, jest zapewnienie biur dla pracowników w tym kraju. Zazwyczaj zawierają w tym celu umowę najmu.

Ku ich zaskoczeniu niektóre instytucje prawa, do których przywykli we własnym kraju, nie „pasują” do polskiego porządku prawnego. Jednym z najbardziej wyrazistych przypadków są „*collateral warranties*”, które oznaczają gwarancje osoby trzeciej lub dodatkowe zabezpieczenia udzielane przez osobę trzecią. Takie zabezpieczenie jest bardzo często spotykane przy umowach o roboty budowlane.

Collateral warranties związane z umowami o roboty budowlane udzielane są zazwyczaj w dodatkowym dokumencie, na rzecz osoby trzeciej, która nie była stroną głównego kontraktu. Najczęściej jest to gwarancja architekta, wykonawcy lub podwykonawcy, udzielona najemcy czy też nabywcy nieruchomości, w której gwarant ręczy, że określone obowiązki gwaranta wynikające z procesu budowlanego zostały należycie wypełnione. Często dotyczą one prawidłowości wykonania prac, jakości materiału albo wykonania robót z zachowaniem najwyższego profesjonalizmu

zawodowego i sztuki budowlanej. Dzięki takiemu rozwiązaniu możliwe jest dochodzenie przez beneficjenta takiej gwarancji roszczenia odszkodowawczego, którego w przeciwnym razie nie mógłby dochodzić, ponieważ nie był stroną umowy o roboty budowlane.

W wielu krajach systemu *common law* strona zainteresowana pomieszczeniami w budynku, szczególnie gdy ma on być budowany od podstaw pod określonego najemcę, będzie chciała uzyskać zapewnienie od projektanta albo wykonawcy odpowiedzialnego za wady, a nie od właściciela. Stąd instytucja *collateral warranties*, która pozwala na utworzenie bezpośredniego związku obligacyjnego pomiędzy projektantem czy wykonawcą a osobą trzecią, np. najemcą. W ten sposób zainteresowany ma roszczenie bezpośrednio do projektanta lub wykonawcy, np. gdy budynek okaże się wadliwy. Zgodnie z generalną zasadą obowiązującą w systemie *common law* jedynie strony umowy mogą dochodzić praw i obowiązków, które z niej wynikają. Oznacza to, że osoba trzecia zainteresowana obiektem budowlanym jako np. najemca, nie będzie mogła wysunąć roszczenia z umowy do strony, która niewłaściwie wykonała umowę o roboty budowlane, ponieważ nie była jej stroną.

Ale gdy przyzwyczajony do takiej praktyki klient przyjeżdża do Polski, okazuje się, że żaden inwestor nie chce zaakceptować w umowie postanowień o przedstawieniu gwarancji osoby trzeciej związanej z procesem budowlanym. Dlaczego tak się dzieje?

W Polsce praktyka jest odmienna, a inne zabezpieczenia prawne powodują, że strony mogą się obejść bez instytucji *collateral warranties*.

Po pierwsze, otrzymanie takich dodatkowych zabezpieczeń byłoby w Polsce bardzo trudne, jeżeli uprzednio nie przewidziano takiego obowiązku już w umowie pomiędzy właścicielem (inwestorem) i wykonawcą. Po wykonaniu umowy o roboty budowlane (albo innej umowy, np. z architektem) nie ma możliwości, aby zmusić stronę umowy do udzielenia *collateral warranty*, jeżeli później będzie tego żądał najemca.

Po drugie, ogólne przepisy polskiego Kodeksu cywilnego dotyczące najmu stanowią, że wynajmujący jest odpowiedzialny względem najemcy za przydatność przedmiotu najmu na cel wynikający z umowy najmu przez cały okres najmu. W zamian za to wynajmujący uprawniony jest do otrzymywania czynszu najmu, określonego w umowie. Nawet w przypadkach tzw. *triple net lease*, czyli w umowach najmu, gdzie wszystkie koszty operacyjne ponosi najemca, a zakres obowiązków wynajmującego jest bardzo ograniczony, pozostaje on zazwyczaj odpowiedzialny względem najemcy za

strukturalne części budynku. A gwarancja obejmująca niestukturalne części budynku może być udzielona w umowie o roboty budowlane dotyczącej aranżacji powierzchni najmu, zawartej pomiędzy najemcą a jego wykonawcą. Ponadto wynajmujący może złożyć stosowne zapewnienia w umowie najmu, aby wzmocnić przyszłe roszczenie najemcy (np. że budynek został wybudowany zgodnie z prawem budowlanym i spełnia wymogi wszelkich przepisów bezpieczeństwa oraz nie narusza żadnych przepisów prawa w tej jurysdykcji, nie został wykonany z materiałów niebezpiecznych dla zdrowia etc.). Zgodnie z polskim prawem, jeżeli umowa najmu nie stanowi inaczej, w przypadku gdy przedmiot najmu nie nadaje się do używania zgodnie z umową ze względu na wady budowlane, najemca może wezwać wynajmującego do doprowadzenia budynku do właściwego stanu w odpowiednim terminie. A wynajmujący będzie miał roszczenie do wykonawcy, który wznosił budynek, o ile jeszcze się nie przedawniło. Jeżeli wynajmujący nie naprawi wad na czas, najemca będzie mógł wypowiedzieć umowę najmu.

Praktyka rynkowa pokazuje, że polscy przedsiębiorcy nie potrzebują *collateral warranties*, ponieważ zamiast roszczeń, jakie mogliby dzięki nim mieć, chronieni są przez postanowienia umów najmu, umów o roboty budowlane itd. A bezpośrednia więź kontraktowa pomiędzy projektantem lub wykonawcą budynku a najemcą czy nabywcą budynku nie jest w tym wypadku niezbędna.

Niniejsza publikacja została ma charakter wyłącznie informacyjny. Jej zawartość jest aktualna na dzień skierowania do publikacji. Nie stanowi ona usługi doradztwa prawnego oraz nie powinna być podstawą do podejmowania decyzji biznesowych.

Jak możemy pomóc?

Kancelaria Wardyński i Wspólnicy ma duże doświadczenie w obsłudze procesów outsourcingu dla firm z branży bankowości i usług finansowych, nowych technologii informatycznych, producentów kart płatniczych, sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz leków. Dzięki możliwości zbudowania zespołu prawników o różnych specjalizacjach służymy pomocą we wszelkich aspektach prawnych, zapewniając efektywność kosztową i organizacyjną przedsięwzięcia.

Zakres usług

Służymy doradztwem zarówno podmiotom korzystającym z usług outsourcingowych (w tym z tzw. outsourcingu wewnętrznego, w ramach grupy kapitałowej), jak i jednostkom prowadzącym taką działalność. Nasze usługi obejmują w szczególności:

- pomoc w zakresie właściwego planowania kwestii pracowniczych i zarządzania kwestiami pracowniczymi (zatrudnianie, zwalnianie i delegowanie pracowników, przenoszenie ich do nowego miejsca pracy, rozliczanie i wypłaty wynagrodzeń, szkolenia i rozwój, prowadzenie dokumentacji kadrowej);
- prawne zabezpieczenie procesu outsourcingu (przygotowanie zapytań ofertowych i wybór zleceniobiorców);
- konstruowanie i negocjowanie warunków umowy outsourcingowej, w tym m.in. w zakresie:
 - sprzedaży i marketingu,
 - obsługi klientów i *call center*,
 - sposobu rozliczeń i administracji, w tym prowadzenia ksiąg, wystawiania faktur, rozliczeń z dostawcami i odbiorcami,

- rozliczania transakcji dokonywanych kartami płatniczymi i kredytowymi, obsługi transakcji czekowych,
- logistyki: transport/dystrybucja, magazynowanie i składowanie, obsługa zamówień,
- odpowiedzialności za jakość świadczonych usług;
- prawne zabezpieczenie relacji pomiędzy pracownikami zleceniodawcy i zleceniobiorcy (ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa, tajemnicy zawodowej, informacji poufnej i danych osobowych);
- prawne zabezpieczenie korporacyjnej odpowiedzialności władz za zlecenie działań firmy na zewnątrz;
- pomoc prawną w zakresie zgodności warunków świadczenia usług outsourcingowych oraz korzystania z takich usług z odpowiednimi regulacjami (jeśli działalność outsourcingowa jest regulowana prawem i nadzorowana przez uprawnione organy);
- kompleksowe doradztwo w zakresie pomocy publicznej (w tym w formie zwolnień podatkowych oraz dofinansowania ze środków UE) udzielanej centrom outsourcingowym;
- doradztwo podatkowe obejmujące między innymi optymalizację podatkową centrów outsourcingowych, zagadnienia związane z cenami transferowymi oraz opodatkowanie usług świadczonych w ramach outsourcingu.

Doświadczenie

Nasze doświadczenia w zakresie outsourcingu obejmują:

- obsługę prawną całego procesu związanego z utworzeniem centrum outsourcingu usług dla zagranicznego banku;
- doradztwo na rzecz globalnych grup kapitałowych inwestujących w Polsce w innowacyjne centra usług wspólnych w sprawach związanych z udzielaną im pomocą publiczną;
- doradztwo w zakresie optymalizacji podatkowej na rzecz przedsiębiorstw z branży IT dokonujących outsourcingu części działalności do centrów usługowych w Polsce;
- doradztwo w zakresie outsourcingu polegającego na przetwarzaniu informacji stanowiących tajemnicę bankową oraz danych osobowych przez biuro informacji kredytowej;
- doradztwo w zakresie outsourcingu czynności bankowych do zagranicznej spółki z grupy kapitałowej (wypełnianie obowiązków wynikających z prawa bankowego i ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ochrona danych osobowych i tajemnicy bankowej);
- pomoc prawną dotyczącą umów outsourcingowych zawieranych z bankami w zakresie personalizacji kart płatniczych;
- doradztwo na rzecz kredytobiorcy w zakresie dokumentacji *hedgingowej* związanej z umową kredytową na finansowanie centrum outsourcingowego oraz udział w negocjacjach z bankiem.

Kontakt:

Danuta Pajewska, radca prawny, starszy wspólnik

E-mail: danuta.pajewska@wardynski.com.pl

Tel.: 22 437 82 00, 22 537 82 00

O kancelarii

Kancelaria Wardyński i Wspólnicy jest jedną z największych niezależnych polskich firm prawniczych. Biura kancelarii znajdują się w Warszawie, Poznaniu, Wrocławiu, Krakowie oraz Brukseli.

Kancelaria specjalizuje się m.in. w następujących dziedzinach: arbitraż, bankowość i finansowanie projektów, fuzje i przejęcia, nieruchomości, obsługa korporacyjna firm, podatki i spory podatkowe, prawo konkurencji, prawo Unii Europejskiej, prawo farmaceutyczne, prawo morskie, prawo ochrony środowiska, prawo pracy, projekty infrastrukturalne oraz PPP, rozwiązywanie sporów, doradztwo dla sektora energetycznego, rynki kapitałowe, technologie, media i telekomunikacja, upadłości i postępowania naprawcze, własność intelektualna i zamówienia publiczne.

Kancelaria jest wydawcą Portalu Procesowego prezentującego aktualności i analizy z tematyki postępowań sądowych, arbitrażowych i administracyjnych, oraz Portalu Transakcyjnego opisującego prawne aspekty transakcji fuzji i przejęć na polskim rynku. Oba portale są dostępne w wersji polskiej i angielskiej.

Kancelaria jest też wydawcą aplikacji Wardyński+, pierwszej polskojęzycznej aplikacji o tematyce prawnej na iPada i Androida. Aplikacja jest dostępna bezpłatnie w App Store i Google Play.

www.wardynski.com.pl

www.PortalProcesowy.pl

www.PortalTransakcyjny.pl

Wardyński+

Wardyński i Wspólnicy
Al. Ujazdowskie 10
00-478 Warszawa

Tel.: 22 437 82 00, 22 537 82 00

Faks: 22 437 82 01, 22 537 82 01

E-mail: warsaw@wardynski.com.pl

